

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 10.

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ-ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΜΟΛΦΕΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ 54 - ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ - 54

Ο Γιάννης κι' ο Μαρκής μιλούνε κι' άπορείς.

Γ.— Και τώρα πλέον, βρε Μαρκή, πώτελειώσαν' οί χοροί, κι' εξέλιπον οί εύθυμοι πάληάτσοι, κι' άρλεκίνοι, τί άλλη διασκέδασις προώρισται νά γίνη; Πού νύν θά στρέψωμεν τόν νούν και πώς ή ώρες θά περνούν του Γούναρη και Ράλλη; ώς πού νάρθη τρελλότερο τó άλλο' καρναβάλι;

Τώρα πού κόβει ή χαρά και δέν θά βλέπης μασκαρά κάθε κοσμοπολίτη, άλλ' έν νηστείαις άύστηράν την Σύνοδον την Ίεράν με τó Μητροπολίτη, τώρα πού επιβάλλεται άπό χοροδός ν' άπέχωμεν και ντόμινα δέν έχομεν νά μετεμφισθώμεν, εις τί συμφέρει εθνικώς νά έπασχοληθώμεν;

Μ.— Άφοϋ κρίσιμους έποχάς τοιαύτας διατρέχομεν πού κυβερνήσεις έχομεν προσωρινάς κι' εκτάκτους κι' άφοϋ αί κυβερνήσεις μας τής νεολαίας φείδονται και παρατάσεις δίδονται εις τούς άγυποτάκτους, θαρρώ πώς ανακούφισις θάν' εθνικώς μεγάλη νά μάς δοθής παρατάσις και για τó καρναβάλι,

Εδώ π' άπαγορεύεται συμμετοχή και δρασις, βόαις έπιχειρήσεων έν' αί διασκεδάσεις, κι' η σεβαστή κυβερνήσις υπ' όσιν της άς λάβη, πώς τó άούα μοναχά τόν κόσμον τόν άνάβει κι' αυτό τó έπφώνημα είναι τó μόνον φρόνημα πού την ψυχήν του Έλληνοσ την καιει σαν κάρνι κι' αυτό θαρρώ πώς σύμβολον του Έθνοσ δ' άπομείνη.

Γ. Αυτό τó φρόνημα κι' έγώ ν' ακολουθήσω θέλω, κι' όσο βασταίνουν οί καιροί πού τó κανόνι θά βαρής, νά μη σ' άκούσουνε, Μαρκή, νά λές για Βενιζέλο, γιατί ό χωροφύλακας άμέσως θά σ' άρπάξη ώς λίαν επικίνδυνον στή δημοσία τάξι.

Υπηρεσίας σοβαράς στο Έθνος θά προσφέρης με τó νά λές τó πώς γλεντιάς και τί παιγνίδια ξέρεις. Μεγάλως θά σ' εύγνωμονή, Μαρκή, τó Ύπουργείο αν υποδείξης κάθε τί πού τώρα τή Σαρακοστή νά προκαλέση μπριό, άλλ' αν τολμήσης νά σκεφθής Δευτέρη και πατριδα, έπτηρ' ό διάολος και σε και την εφημερίδα!

Μακράν, μακράν αί σοβαράι περι πατριδος σκέψεις! Μπορείς νά έχης δηλαδή και όνειρα και βλέψεις, πλην ταυτα μόνον έχετα την ώρα πού κοιμάσαι κι' όταν ξυπνάς λησμόνα τα ποτέ μην τα θυμάσαι! Τ' Αγαθαγγέλου διάβαζε καθ' ύπνον τή φυλλάδα και όσο θέλεις βλέπε τή μεγάλη την Ελλάδα, αλλά μη φθάσης και ποτέ εις την άνοησία νά πής πώς άποζήτησες τή δρασι του Μεσία γιατί θά γίνης μισητός άμέσως άφ' τά πλήθη πού περιμένουν νά λυθής χωρίς τουφέκι και σπαθί τó μέγα παραμύθι!

Μην περιμένης προκοπή του φύλλου σου καμμία αν πής πώς βλέπεις πανταχού την εθνική ζημία. Θ' άκμάσης οικονομικώς και για προφήτης εθνικός έλπίζω νά περάσης, αν γράφης πώς μάς έσωσε ή τών γερόντων δρασις, κι' αν θέλεις ν' άποκτήσουμε τó σεβας όλωνώνε, τó Βενιζέλο προ παντός νά θεωρήσ ζουρλόνε.

Αν θέλεις νάσαι προσφιλης και στούς πατέρας τής Βουλής και στούς άπαλλαγέντες, όσο 'μπορείς άπόφευγε τής σοβαρές κουβέντες.

Κι' αν θέλεις έπεισο ν' άγοής κι' άπό τούς έπιστολάτους

ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

"Αν θέλεις να μην εύρουμε μελεάδες στην 'Αθήνα,
μη γράφης πώς πλανώμεθα
ἀλλὰ πώς κυβερνώμεθα
με τούς γερόντους φίνα.

Και να προσθέτης μάλιστα εις τὰ γραφόμενά σου,
πώς μᾶλλον γερμανόφιλον είναι τὸ φρόνημά σου
ἀλλ' ἐπειδὴ φοβώμαστε λιγάκι τὴν 'Αγγλία,
ὑπάρχει ἐν τῇ στάσει μας ποιά τις ποικιλία.

Αἰσθήματα πολεμικά,
τούτέστιν Βενιζελικά
ἂν ἴσως κι' ἔχεις, πνίχτα

καὶ μὴν τὰ ξαναθυμηθῆς γιατί θὰ φύγης νύχτα.

"Ακου κι' ἐμὲ ποῦ σοῦ μιλῶ
κι' ἂν ἐννοῆς ἓνα καλό
στό "Εθνος σου νὰ κάμης,

κάτσε καὶ κοροῖδευε με τὰς ἐπτὰ Δυνάμεις,
ὅπως ὁ παράρμπα Στέφανος καὶ οἱ συνυπουργοὶ του
καὶ οὕτως χαίρει ἡ 'Ελλάς εὐνοίας ἀπολύτου.

"Αν ἐννοῆς ἀρμονικῶς τὴν λύραν μας νὰ κρούσωμεν
καὶ ὄχι νὰ προσκρούσωμεν
μοιραίως εἰς σκοπέλους,
νὰ μὴν ἐνδιαφέρεσαι ποσῶς γιὰ Βενιζέλους.
Στὸ Βασιλεῖα νᾶς' εὐπειθῆς
καὶ χάριν του νὰ προσπαθῆς
σὲ κάθε σου τραγοῦδι,
νὰ κρύβης ὅσον δύνασαι τὰ χρόνια τοῦ Σκουλούδη.

"Αν θέλεις νὰ μᾶς σέβονται καὶ νὰ μᾶς καληορίζουνε
κι' ὄχι νὰ μᾶς γαυγίζουνε
οἱ ἔφεδροι σὰν σκύλλοι,
πρέπει νὰ εἶσαι σύμφωνος με τὸ Χαλκοκονδύλη,
ποῦ κατὰ τῆς πολιτικῆς τοῦ Γίγα ἐξανέστη
καὶ μᾶς τὸν ἔστειλ' ὁ Θεὸς μέσ' ἀπὸ τὸ Τριέστι
τὰς ὥρας ταύτας τῆς δεινῆς συγχύσεως τοῦ κράτους,
νὰ μᾶς φωτίξῃ ὁ σοφὸς
με τῆς «Ἡμέρας» του τὸ φῶς
κι' ἐμᾶς τούς ἀγραμμάτους.

"Αν ἐννοῆς ν' ἀγαπηθῆς,
τὸ πρόγραμμα ν' ἀκολουθῆς
ποῦ θέλ' ἡ ἑωμηροσύνη.

Στὴ μέση μόνον γιὰ στολὴ νὰ τῶχης τὸ σπαθάκι σου
καὶ σύμφωνα με τὸ συρμὸ ξοῦρίζε τὸ μουστάκι σου
γιὰ νὰ συναγωνίζεσαι τὴν κάθε δεσποσύνη.

Λέγε καὶ σὺ τὰς σκέψεις σου σὰν δημοσιογράφος,
τώρα ποῦ τόσοι χειρουργοὶ κόβουν τὰς ἀρτηρίας μας,
περὶ τοῦ πῶς νὰ κάνωμεν προφορικῶς κι' ἐγγράφως
τὰς διαμαρτυρίας μας,
ἀλλὰ καὶ πρόσεχε πολὺ μὴν κάμης τὴ μορῖα
νὰ πῆς κακὸ γιὰ τὴν Τουρκιὰ καὶ γιὰ τὴ Βουλγαρία
γιατί αὐτά, μωρὲ Μαργῆ, τᾶλεγε κι' ὁ Δευτέρης
ἀλλ' ἀνεχώρησε γοργῶς
κι' ἀπὸ κοτζᾶ πρωθυπουργὸς
ξοῦρίζει τώρα σὰν ἐσὲ στοὺς δρόμους χασομέρης.

"Αν θέλεις φίλοι νᾶμαστε κι' ἀγαπημένοι μὴ ὅλους
χωρὶς νὰ περιπέσωμεν σ' ἀκάνθας καὶ τριβόλους,
σοῦ συνιστῶ τὴ γλώσσα σου νὰ τὴν περιορίσης
καὶ σ' ὅ,τι πῆ ὁ Γούναρης μὴ φέρνης ἀντιρρήσεις.

Μὴν ἀμφιβάλλης γιὰ τὸ νοῦ
τοῦ ξακουσμένου Πατρινοῦ
ποῦ φύλακας οὐδέτερος ἐτέθη τῆς Πατρίδος
εἶν' ἀπὸ καὶ ποῦ γίνεται τὸ σπύρο τῆς σταφίδος,
ἐνῶ αὐτοὶ π' ἀποτελοῦν τὴν Τετραπλῆ 'Αντάτα,
κατάγοντ' ἀπὸ τὰ χωριὰ ποῦ γίνετ' ἡ πατάτα.

"Αν ἐννοῆς, μωρὲ Μαργῆ,
στὴ συνοικία τοῦ Ψυρῆ
πανευτυχῆς νὰ ζήσουμε μ' ὁμόνοια μεγάλη,
καὶ ὄχι ἀναγκαστικῶς
νὰ φύγουμε κακὴν κακῶς
γιὰ τὸ Ληξοῦρι πάλι,
νὰ λές, πῶς ἂν τὴν σήμερον ὅλο τὸ κράτος κλαίει
καὶ τὴν κραυγὴν του πῶς πεινᾶ
δὲν τὴν ἀκοῦνε πουθενά.
μόνον αὐτὸς ὁ ἄκριτος ὁ Βενιζέλος φταίει!

"Αν θέλεις νὰ θεωρηθῆς
ὡς ἓνας ἄνθρωπος εὐθύς
καὶ χαρακτῆρας νηρίτος,
νὰ λές χωρὶς νὰ ντρέπεσαι κανέναν ἀπολύτως,
πῶς ὅσα μᾶς συνέβησαν δυσάρεστα ἐσχάτως
κι' ἐν γένει σ' ὅσα ἔρχονται ἀνάποδα στὸ κράτος
ἐν οὐδετέρῳ ἐποχῇ ποῦ δὲν ζητοῦντ' εὐθύναι,
εἰς ὅλ' αὐτὰ ὑπαίτιος ὁ Βενιζέλος εἶναι.

Σὲ συμβουλεύω ἀπαθῶς νὰ τὰ κυττάξῃς ὅλα
κι' ἂν οἱ ἀντίπαλοι στρατοὶ στὰ μέρη μας εὐρέθησαν
καὶ γύρω μας ἐτέθησαν
τὰ μυδραλιοβόλα,
κι' ἂν ἐν τῷ μέσῳ τῶν καπνῶν τῆς ἐμπολέμου φρίκης,
φιλοσοφοῦν οἱ Βούλγαροι περὶ Θεσσαλονίκης,
ἐσὺ τῆς Κυβερνήσεως νὰ σέβεσαι τὰς σκέψεις
κι' αὐτὰ ποῦ λέει ὁ Σαββᾶφ ποτὲ μὴν τὰ πιστέψῃς!

Μὲ στωϊκὴν ἀπάθειαν βλέπε τὰ πάντα τώρα
κι' ἂν ὁ Σαράϊγ νέμεται τὴν οὐδετέρα χώρα,
κι' ἂν τῶν Βουλγάρων οἱ στρατοὶ
πιστοὶ στὴ Γερμανία,
μέσα στὰ σπύγια μας κι' αὐτοὶ
ζητοῦν φιλοξενία,
ἐσὺ γιὰ τὰ συμβαίνοντα καμμιὰ μὴν ἔχῃς ἔννοια,
καὶ στοῦ Σκουλούδη ἀσφαλῆς κρεμάσωμεν τὰ γένια.

Ποσῶς νὰ μὴν ἀδημονῆς καὶ νὰ στενοχωρεῖσαι
ἂν ἐξῆ μῆνες ἔφεδρος ἄνευ αἰτίας εἶσαι
ἀλλὰ τὴν κουραμάνα σου νὰ τρῶς ἐν τῷ θαλάμῳ
καὶ μὴν ἐνδιαφέρεσαι ἂν χτίζουμε στὸν ἄμμο
ἢ ἂν διὰ τῆς στάσεως αὐτῆς τῆς οὐδετέρας
τὰ ἐθνικά μας ὄνειρα θὰ φέρωμεν εἰς πέρας.

Παρέα με τὸ σιτιστὴ
τοῦ λόγου σου νὰ πιάσης,
νὰ τρῶς τὴ σοῦπα σου ζεστὴ
καὶ μὴ ἔσπῃς γιὰ δράσεις.

Στὸ λόγο σου καθάσωμεν με χέρια σταυρωμένα,
νὰ σὲ παχαίνουν τ' ἄλευρα τὰ ἐπιτεταγμένα,
βάνε καὶ κίε υλοσάκι τ' ἀμύγδαλα τοῦ λόγου
καὶ βόισκε τὴ μαγειρίσα τοῦ ὑπολογανοῦ σου
καὶ μετ' αὐτῆς σκεδάξῃς ἐκ τῶν σου ἀδελφάντων.
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ἐνόσω βλέπεις προεστούς στοῦ Ἔθνους τὸ τιμόνι,
 στὸ λόγῳ σου καθώσουνε
 κι' ἀνέτως ψειρίζουσιν
 καὶ χαίρει κι' εὐδαιμόνει.

Ἐνόσω βλέπεις γέροντας στοῦ κράτους τὸ κατάρτι,
 ἢ μέρα πόπεριμένες μὴν περιμένης νῆστροι.

Μὴν περιμένης, βρὲ Μαρη,
 νὰ κόψης δάφνη πρὸ γλωρῆ
 τώρα πῶβουβαθήκαμε καὶ ψόφιος εἶν' ὁ Λύκος.
 Μ.— Μὰ τί μὲ θέλουνε λοιπὸν νὰ μὲ βαστοῦν ἀδίκως;
 Κι' ἀφοῦ οἱ κυβερνήτες μας δηλώνουν ὅλο ἕνα
 πῶς φίλους ἔχουμε πολλοὺς ἀλλὰ ἐχθρὸν οὐδένα,
 μεγάλως δὲ μᾶς σέβονται κι' οἱ Τοῦρκοι κι' οἱ Βουλγάροι.
 ποῖος ὁ λόγος νὰ κρατοῦν τὸν κόσμον στὸ ποδόρι;

Γ.— Αὐτὸς ὁ κόμπος ἀκριβῶς ἔχει πολλοὺς ζαλίζει
 καὶ μ' ὅσο νὰ ζαλίζονται δὲν βρίσκουνε τὴ λύσι.
 Ἐδῶ, Μαρη, ὡς φαίνεται, μεπερδεύονται τὰ πράγματα
 τώρα στὰ γεροντάματα.
 Ἐδῶ κι' ἐμένα σταματᾷ ὁ νοῦς κι' ἡ φαντασία
 κι' ἐκστατικῶς χωρὶς μιλιᾷ,
 πότε κυτῶ τὸ Βασιληᾷ
 καὶ πότε τὸ Μεσία!

Βλέπω τὸν ἕνα καὶ ῥωτῶ: τί νὰ συμβαίη ἄρα;
 Καὶ πῶς αὐτὸς πῶπέταε τὴ σκούφια του γιὰ συμπάρα
 κι' ἔτρεχε ἔδῳ κι' ἀστραφετέ κεῖ
 μ' ἀνδρεία προπατορικῆ
 κι' ἐπέταε μὲ τὸ σπαθὶ τὰ κάστρα στὸν ἀέρα,
 νὰ μὴ μοῦ λέη «πᾶμ' ἐμπρὸς καὶ βάστα τὴν παντιέρα»
 ἀλλ' ἀνεργο στὸ θάλαμο τοῦ λόχου νὰ μὲ κλείνη
 καὶ γκοβερνάντα φρόνιμη τὸ Ράλλη νὰ μ' ἀφίνη;

Βλέπω τὸν ἄλλον ἦρωα ποῦ μὲ τὰ θαύματά του,
 ἀνάστησε τὸ Ἔθνος μας ποῦτανε ψόφιο κάτου,
 στὴν ἄκρη πεταμένονε καὶ ἄχρηστον τελείως
 εἰς δὲ τοὺς ἐθνικόφρονας νὰ φαίνεται γελοῖος,
 κι' ἔχω τὸ μπουσούλα, μαρη, χαμένονε μεμίας
 κι' ἄη Νικόλα βόχτα μας σ' αὐτὰς τὰς τρικυμίας!

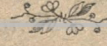
Ποῦ πάω, τί ἐπιζητῶ καὶ τί εὐθύνας φέρω,
 ἀνάθεμά' σο ξέρω!
 Τὸ Βασιληᾷ μου βέβαια πιστῶς θ' ἀκολουθήσω
 καὶ τὴν ψυχὴν εἰμ' ἔτοιμος ὑπὲρ αὐτοῦ νὰ θύσω,
 γιατί αὐτὸς μ' ἐδόξασε καὶ δάφνες μοῦ χαρίζει,
 ἀλλὰ δὲν ξέρω δυστυχῶς καὶ τί μὲ τριγυρίζει!

Ἄπου μοῦ πῆ ὁ Βασιληᾷς, κλειστὰ τὰ μάτια τρέχω,
 ἀλλὰ στὸ Γούναρη καμμιὰ πεποιθήσι δὲν ἔχω!
 Κι' ἂν ἄλλα πράγματα συμβοῦν
 καὶ καταδῶθε κατεβοῦν
 τοῦ Τσάρου οἱ κοζάκοι,
 τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω γὼ μὲ τὸ Μιχελιδάκη;

Γ.— αὐτὸ καθὼς σοῦ ἔλεγα καὶ πρὶν, σοῦ ξαναλέω,
 πῶς εἶν' ἡ θάλασσα θολὴ
 καὶ βροῖσκου' ἄσχημα πολὺ
 καὶ ἀπὸ πλάγος πρὸ πλέω,
 κι' ἂν ὁ κερὸς τὰ πράγματα, Μαρη, δὲν μεταβάλλει,
 μὴ φαίνεται πῶς θὰ μᾶς βγῆ ἔντὸ τὸ καρναβάλι.

Εἰς τὰς δεινὰς αὐτὰς στιγμὰς
 ποῦ οὐδετέρω δι' ἡμᾶς
 κι' ἡ ἄνοιξις ἐμύρισε,
 φοβοῦμαι πῶς ἐγύρισε
 ἢ ἐποχὴ ἐκείνη
 ποῦ διαρκῶς ἐτρέχαμε στοὺς δρόμους ἀρλεκίνοι,
 καὶ λόγῳ τῆς πολιτικῆς τοῦ τάδε καὶ τοῦ δεῖνα
 δὲν ἔφευγ' ὁ Καρνάβαλος ποτὲ ἀφ' τὴν Ἀθῆνα.

Μ.— Τί γίνονται τὰ θέατρα τῶν ἐμπολέμων, Γιάννη;
 Γ.— Ἐργάζονται δραστήρια
 κι' ὁ Χάρος εἰσιτήρια
 νὰ κόβη δὲν προφτάνει!
 Τῆς ἀνθρωπότητος, Μαρη, τὸ αἷμα πλημμυρίζει
 καὶ τ' ἄνθη τῆς ἀνοίξεως ἐκείνο τὰ ποτίζει,
 κι' ὁ Κάιζερ ὁ συμπαθῆς καὶ προσφιλέστατός μου,
 διασκεδάσει ἔξοχα μὲ τὴ σφαγὴ τοῦ κόσμου.

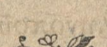
Παντοῦ τοῦ βλήματος βοή
 καὶ τοῦ πυρὸς μαυρίλα,
 καὶ πέφτει κάτω ἡ ζωὴ
 σὰν φθινοπώρου φύλλα
 κι' ὁ Ὑψιστος ἐν οὐρανῷ ἰδοὺ ἀπολαμβάνων
 καπνοὺς τῆς ἀγριότητος τῶν ἐπὶ γῆς τυράννων.

Μ.— Πῶς ἐτελείωσε λοιπὸν εἰς τὸ Βερδὲν ἡ μάχη;
 Γ.— Ποτέ σου μὴν παραδεχθῆς τελειωμὸ πῶς θάχῃ
 οὔτε αὐτὴ οὔτε καμμιὰ ἀπ' ὅσες συναφθοῦνε
 καὶ μόνον ὅταν ἐντελῶς οἱ μάχιοι χαθοῦνε
 καὶ μείνουν μόνον γέροντες ἐπὶ τῆς ὑδρογειοῦ
 ὅπως οἱ δύο Στέφανοι αὐτοῦ τοῦ Ὑπουργείου
 π' ὁ ἕνας περισσότερον ἀπὸ τὸν ἄλλον τρέμει,
 τότε μπορεῖ νὰ παύσουνε ἡ μάχες κι' οἱ πολέμοι.

Τριάντα μῆνες εἶν' αὐτοὶ π' ἀφ' τῆς ἀγῆς τὸ χάραγμα
 ἄλλη κουβέντα δὲν ἀκοῦς παρὰ τ' ἀλληλοσπάραγμα
 καὶ τόσον ἐσυνήθισε καθένας τὰ σφαξίματα,
 καὶ τόσον φιλοπόλεμος ὁ κόσμος ἔχει γίνει,
 ποῦ τώρα πλέον ἔχασε καὶ λογικὴ κι' αἰσθήματα
 καὶ τοῦ παραξοφαίνεται νὰ μελετᾷ εἰρήνη.
 Εἰρήνη δὲν θὰ ζητηθῆ; ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ μόνη
 τὰ τελευταῖα λείψανα τῆς γῆς νὰ σαβανώγη!

Μ.— Δὲν μοῦπες πῶς τάπερασε τὴν Τυρινὴ βδομάδα;
 Γ.— Ἄφοῦ εὐρέθηκα κι' ἐγὼ μέσα στὴ ζουρλαμάδα
 ἄλλη δουλειὰ δὲν ἔκανα παρὰ νὰ τριγυρίζω
 σὰ γαῖδαρος Μαγατικὸς αὐοῦ νὰ γκαρίζω.
 Πότε μασκέ, πότε παρὲ
 ἐγύριζα στῆς στρατες
 κι' ἐπήγαινα καὶ στὸ Ντορὲ
 μὲ τοὺς ἀριστοκράτες
 καὶ δὲν ἐχόρταινα, Μαρη, κυττάζοντας ἐμπρὸς μου
 σφριγῶντα τὰ κοράσια τοῦ ὅπως πρέπει κόσμου.

Ἐπήγαινα στὰ καμπαρὲ τὴ νύχτα ζαλισμένος,
 ἔνδα ὁ κόσμος ὁ καλὸς ὁ φροαχοφροσμένος
 καὶ δεσποινίτες ὁμορφῶν καὶ ὀλίγοις ἐγκαλῶς
 καὶ πάμπολοι ἐπίσημοι, σπουδαῖοι μασχαράδες
 κι' ἐδιασκεδάσα λαμπρὰ ὀρεῖων καὶ ἐγὼ καίνας
 ἐπὶ τῆς λαμπρῆς τῆς κοράσιου τῶν ὀρεῖων.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΑΓΙΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

